

אכתקוים זרותי

סקסדה — קסקט, שכתוב בפקודות מסי
כ"ל בחור כובע פלדה.

★ ★ ★

מכוננית לא תזיק

בכתב עגול מאוד אומרת לי (1/1310) שהיא בת 18 וחצי ונחמדה. כך אומרים לה, בכל אופן, שלא תחשבו שהיא מציאה את זה מהראש. והיא היתה נורא מעוניינת להתכתב עם בחור דתי מסיביות תל-אביב. שיהיה ככה בגיל 23-25 בערך, גבוה ובעל הרפעה נאה, אבל באמת, אבל זה לא הכי חשוב. העיקר שיהיה כעל אמצעים ומבוסס היטב ולא סתם אחד, שאין לו גרוש על הגשמה. כלל לא יזיק אם יש לו מכונה, היא מוסיפה בסוגריים. "אני מעוניינת לדעת מה יצא מזה בסוף." גם אני.

★ ★ ★

הרעיון של הורי, לקנות לאחותי הקטנה צעצוע בלתי שבי, היה כישלון מוחלט. היא השתמשה בו לשבור את כל הצעצועים האחרים שלה.

★ ★ ★

בראש השנה הייתי עצובה. היה לי יום-הולדת, למי שזה איכפת. חיכיתי למלה טובה אחת שתצדיק את קיומי. לעידוד מוסרי מקוראים המקבלים את מיטב שירותי לפני שהם ניזוקים לסל. קיוויתי שלפחות למישהו אחד יהיה דם להכריז שחור על גבי לבן — שאני, רותי, הכל. שבלעדי הוא אפס מת. או רמז קל לזה שאני נעשית צעירה יותר ויותר. אני כבר לא מדברת על מתנות. השחזר מעורר עיני חכמים, ומה אני קוראת במכתב הראשון שנקלע לידי אחרי החג?

"שלום רותי, הלואי שתמות!" כתובת לי שתיים, שאני לא מכירה בכלל. כאילו שהן החברות שלי טובות. מה אומר לכם, זה חיסל אותי על המקום. זה הפיצוי על זמני היקר, המבוזבז כשאני קבורה שעות בין ערימות מכתבים משעממים, אהז מחר אני סוגרת את העסק, מחליפה את השם, והולכת להיות דוגמנית-צילום. נראה אתכם אז.

המכתבים שבאו אחריכך היו חבובים יותר. תודה לקוראים ששלחו לי ברכות לשנה החדשה. אני מאחלת לכם כל מה שאיחלתם לי.

★ ★ ★

תחביבה — ג'ודו

צעדי האינסטינקטיבי הראשון אחרי ההקדמה השנואה עלי אף-פעם לא חשבתי שאהיה זקוקה-לך, היה למתוח את רגלי הימנית, אי-שם מתחת לשולחן, ולשלות משם את סל הנייר המושע. פתאום נתקלתי במלה הנשכחת, "פטריוטיות". סתם מתוך סקרנות המכשתי הלאה, ולא התייסרתי במיוחד, בטוחתני שגם אתם לא.

לא איכפת לה, לגיוליה גללש, שאפרסם את שמה: "עובד" היא שחורתי ארצה מתוך פאטריוטיות בלבד, לאחר שהיה של שנתיים בפנימיה לבנות בלוצרן. אני נימצאת בארץ בגפני, ללא קרוב ולא גואל, ומכיון שעדיין לא מצאתי לי חברה לרוח, אני מעוניינת להתכתב עם צעירים בארץ.

"אני בת 17 פלוס, ומעזה לומר שהשחורה המוצעת עומדת על רמה גבוהה למדי. תחביבי — ספורט: בעיקר ג'ודו וגולף. רחיצה בים — כולל בהורף, וסידורים בארץ. יש לי קסנוע."

ואם אתם לא מאמינים, לא צריך. כתובתה: גיוליה גללש, אצל משפחת חיים, רחוב הגנים 42, חיפה.

★ ★ ★

ההסבר של נירה מדוע אינה מרכיבה משקפיים כשהיא יוצאת עם החבר שלה, יוסי, נשמע לי הגיוני למדי: "אני ניראית לו יותר טוב בלי משקפיים. וגם הוא — לי."

★ ★ ★

משוגע אחרי קצינה

ישנם אנשים, גילה כהן מרכזי אחרי היריורים פלור סופיים עמוקים, שאוהבים בלונדיות. אתרים שחרחרות. רק הוא, לא יודע למה, משתגע אחרי קצינות צה"ל. ולם כאלה עם פרצוף אנושי, אבל באמת לא מוכרח להיות אלוהי.

למה? מפני שלו עצמו אין כלום מה להציע, חוץ מ-26 שנים ו-167 סנטימטר וחוצפה של צבר. הוא מבקש מהקצינה לכתוב ישר לת.ד. 4441 חיפה, ונא לצרף למכתב תמונה חופשי!!

★ ★ ★

לו הייתי מזאך

"אלמונית יקרה, התכתבי ללימור, ת.ד. 158, פתח-תקחה?" מה קרה היום? כולם בוודים נורא. השתדלניא להאזין לקר לך של לימור:

"לו הייתי מלאך, הייתי ממליץ בפני ריבונו להכניס כמה תיקונים ביצירתו. לו הייתי רופא, הייתי מיילד את הבדידות שהרתה לשיעמום, ועוזר להביא לעולם תינוק — אהבה. לו הייתי נהג, הייתי מסיע באמבולאנס את העולם אל בית-הולירוח. לו הייתי מיליונר, הייתי מחזק פרחים לכל דוכפין. לו הייתי איכה, הייתי זורע את שיגעונותי כדי להצמיח לך אותי. לו הייתי משורר, הייתי אומר לך כי השמיים והארץ נפגשים אי-שם."

אבל לצערו הוא רק אדם מתוסבך, המבקש אתה כמות, שתבין אותו קצת. לו הייתי במקומך, אלמונית יקרה, הייתי חושבת פעמיים לפני שהייתי מצטרפת לאמבולאנס שלו.

★ ★ ★

דן מושינסקי, בוגר מחזור ח' של הפנימיה הצבאית, זו שטיימה השנה, נענה לבקשתי לשלוח ביטויי סלנג למילון השימושי שלי. "אני מוסיף לך קצת מהמלים כפי שנכתבו במדור על קצה המאסלנג, שהופיע בעלון המחזור שלנו: מצומצם — אחד עם נמשים. נעלי גיבורים — נעלי גולני. לצרעל — לדפוק גיבורים.

מרמר — אחד, שתפקידו בחיים זה להתמרמר. לומיה — ראשי תיבות (א) בחורף — לא זזים מהשמש. (ב) בקיץ — לא זזים מהצל. מושגים כלליים להפיסת שלוה.

קוטר — אחד שמעטג. מומפיה — כינוי חיבה לפנימיה. לשפעל — לבצע חידושים ושיכולים.

למי לפנות מלבדי: "יעדי הינה נערה מסויימת, בשם דינה, שגרה לפני 10 שנים, והיא אז כבת 14, ברחוב סוקולוב 25 בתל-אביב, קומה ג', ילידת גבת. אמה היתה מורה לפסנתר והיא עצמה ביקרה בתנועה-המאוחדת, קראה דבר ונענתה לשריקת אחיה הצעיר איי-איי-איי מרייה. סימנים משונים, אך אין באמתחתי טובים מאלה. אם אותה דינה תקרא את השורות האלה, לבטח תופתע לשמוע ממי שלא ראתה למעלה מ-10 שנים."

אתה בטוח? אני, לא כל כך. במיוחד אם איזה דנילה ורונית מודנבים אחריה.

★ ★ ★

לכמה מהסופרים שלנו כלל לא איכפת מה שהם עושים בעיני הגיבורים שלהם. ראו מה מצאתי:

"עיניה התרוצצו בעצבנות סביב החדר, ניתקלו באח הבוגרת. זעקת אימים פרצה מפיה."

"היא ריתקה אותו לכסא בעיניה השחורות."

"הוא טילק את עיניו מפניה והן צנחו על המכתב המוטל לרגליה."

"עיניו טיילו על רגליה, דילגו חסופות על פניה, שהו קלות על חלקת צווארה וגלשו עם מורד זוהה התלול. עיניה ירו ברקיס."

"עיניהם נפגשו לרגע ארוך, עוצרי-נשימה, הוא צלל בתכלת עיניה."

"לעיתים תכופות היתה כרמלה נוטלת את עיניה מעל הסיפון ומשלחת אותן הרחק אל הים הפתוח."

"הוא ניתק בכוח את עיניו משלה. לשניהם היה זה רגע מכאיב."

★ ★ ★

הפעם (3/1310) סטודנט בטכניון, שכנראה לא הצליח להסתדר עם הבת של בעלת-הבית שלו. הוא מספר על עצמו, שנוסף לעול הלימודים הוא נאלץ לשאת גם מאה ותשעים סנטימטרים של בשר ודם שלא להביא בחשבון את העצמות. זוג עיניים כחולות ושערות שחורות, שימחת חיים ודעות חיוביות מאד על המין החלש. "חוץ מזה, ידוע לו תיאורטית כי שקר החן והבל היופי אבל, הוא מוכן להיות מרומה בנידון. אני אישית, חוששת ביחס לא לגמרי ישר בין הגובה שלו ל- I.Q. שלו. אבל מה יש לך להפסיד?"

★ ★ ★

צריך להעלות את המוראק מספר (4/1310): "אני אדם מאד אומלל, חייל. אני אדם מוכה גורל, חייל. צריך להעלות את המוראל — לחייל..."

בהחלט. אבל מדוע שתעשי זאת דהקא את?

מיהו החבר שלי?

מי שהיה פעם ילד קטן, יודע כיום שהמושג "חברות" היה אז, לדודו, הדבר הפשוט ביותר. כל החברים שלו היו החברים-הכירטובים שלו. למשל, היו פעם בבית-אחת עשרים וחמישה חברים-הכירטובים. השנים עשו אותנו מתוסבכים, וחבל. היום יש חבר-טוב, חבר-ותיק, או סתם חבר. מי הם כל האנשים האלה? שאלו אותי מה זה בעל, מה זה בן-דודו, מה זה בוס — ואומר לכם. אבל אימרו לי, מה זה, לעזאזל, הוא-יותר-מסתתף-חבר?

ראיתי שאין לדבר קץ. התיישבתי בסוכה של השכנים שלי, והכנתי מפתח לזיהוי מונחי החברות. הוא מבוסס, כמובן, על ניסיוני האישי, שאיני יכולה להתפאר בו שהוא דל, אם תרשו לי להיות פעם כנה. נא להעביר זאת לכל החברים שלכם.

- כשאני אומרת:
- חבר שלי אחד — כחנתי: אחד מאלף, או ממיליון.
- סתם חבר — בהחלט לא החבר הפרטי שלי.
- חבר טוב — לפעמים אני די סובלת אותו. במיוחד כשהוא נותן לי כתובות של מסיבות, בלי לנדנד לי לצאת אתו. לפעמים הוא מלווה לי כסף.
- חבר אמיתי — אני הולכת אהו כבר כמה שנים לקולנוע פעם בחודשיים במוצע. הוא לא ניסה מעולם לנשק לי ולא לעקור לי את האצבעות בקולנוע. הוא אפילו מכיר לי בחורים נחמדים ומקבל בטוב-לב את הצעתם ללחץ אותי הביתה כבר בערב ההכרות. אני מחבבת אותו יותר מכולם.
- חבר שלי הכי-טוב — הוא אוהב אותי יותר מכל אחד אחר. הורי רואים בו את חתני המיועד. ר"ל.
- חבר מילדות — היום אין שום דבר בינינו. כשהייתי קטנה הוא היה מושך לי בצמות ושומר שבנים אחרים לא ימשכו לי.
- חבר ותיק — פרצוף מוכר מזה שנים. מה שמו, בעצם?
- חבר לעבודה — יכול להשיג לי הכל בחצי מחיר.
- חבר-קרוב לעבודה — יכול להשיג לי את זה בחינם.
- אפשר-לדבר-אתו-כמו-אל-אחד-מהחברה — תופס בדיח גסה.

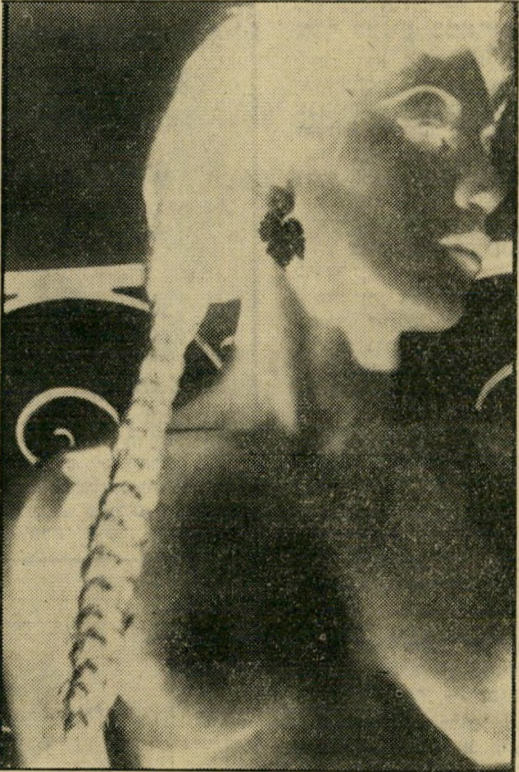
- החבר שלי — boyfriend בלעז.
- אנחנו עדיין חברים — הוא נימאס עלי.
- הוא היה חבר שלי — אני שונאת אותו שינאת מתח.
- הם יותר מסתם חברים — ?????????
- מי שידוע את ההגדרה המדויקת המסתתרת מאחורי המושג האחרון, שיתקשר אלי הביתה.

"הבת שלי אומרת שאתה לומד בטכניון..."

★ ★ ★

הקורא הישראלי (2/1310) מגיידורק, הציף אותי בבקשה מוזרה ביותר. הוא נורא משתתף בצערך, אבל אין לו

הטיפוס שלי

מישהו בוודאי חשב שהוא נורא חכם, כשהוא שלה לי את התצלום הזה, המודפס בצורת נגאטיב (תשליל, בעברית). לי זה מוכיח שהוא טיפוס שלילי. עוד יותר שלילי התירוף שלו: הוא מצא את זה באוסטובוס 4, תל-אביב. אז מה אתם חושבים? ביקשתי את הצלם להפוך את השלילה לחיוב, זאת אומרת — את הנגאטיב לפוזיטיב. דווקא יצאה לי די-חתיכה. מעוניינים לראות אותה?